

דבריט עשׂא אײדי בטקס יום הליכרון בעין השופט תשפ"ג [אפריל 2023] לזכר ינאי –
20 שנים לאמותו

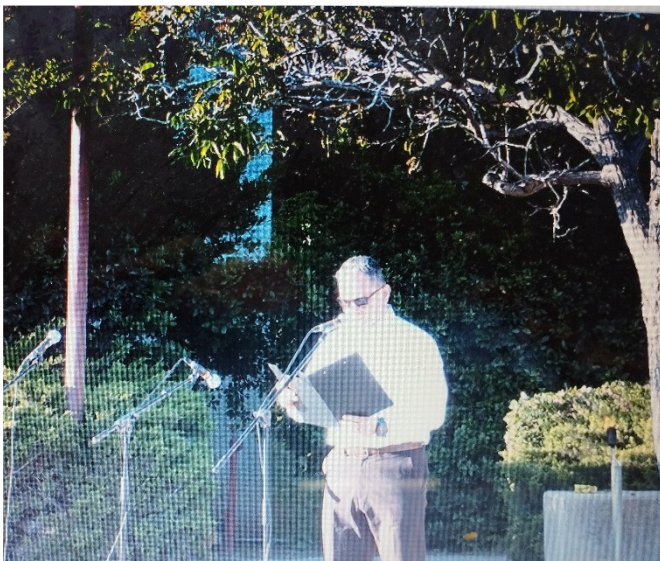
5:15 בבוקר, נוהג בדרך למילואים.
עובר את יקנעם בכיוון דרום.
הצג בטלפון מתעורר ומציג: "דודו שונברגר, גיסי"
"בוקר טוב, דודו"
"אהלן גידי – מצטער על השעה, איפה תפשתי אותך?"
"הכל בסדר – אני בדרך למילואים. מה שלומך דודו?"
"האמת שלא כ"כ טוב – תעצור רגע בצד".... עצרתי.
"דודו, מה קרה?"
"שמע, היה פיגוע במייקס פלייס, איבדנו את ינאי..."

וברגע אחד הכל השתנה... וכבר 20 שנה.

כל אחד מאיתנו זוכר היטב את המקום שבו זה קרה...
מה עשינו באותו הזמן ואיך הכל השתנה, התנפץ, נסדק ונחרב.

הזמן עובר, החיים ממשיכים, אבל הכאב והזיכרון נשארים. הגעגועים צורבים והרצון לשתף
במתרחש, ליהנות שוב ולשמוח מהדברים הקטנים – הרצון הזה חונק בגרון.
כל אחד בדרכו, כל משפחה בהרכבה – ממשיכים איך שהוא את החיים ויוצרים לעצמנו
משמעות חדשה. זוהי מהות האבל, דרכה נוכל להמשיך בחיים ולזכור אותם.

לי אישית, יש את הפרטיים שלי בימי הזיכרון: ינאי אחי, ענבל וייס אחיינית, עמי וייס אחייני
ואת חבריי הטובים לנשק, שנפלו במערכות ישראל, מי בקרב ומי באימונים ובהכנות ללחימה.

כי ברגע אחד הכל השתנה... וכבר 20 שנה...
ואני... אני שוב מתגעגע אליך, אחי ינאי.

קישור לכתבה בחדשות ערוץ 11 – כאן [27.4.2023] לציון 20 שנים לפיגוע במייקס פלייס

<https://www.kan.org.il/item/?itemid=150962>